

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **S. M.**, narozený dne X.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. OAM-710/BA-BA07-ZA21-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. OAM-710/BA-BA07-ZA21-2024, kterým žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), z důvodu nepřístupnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

II. Žalobní body

2. Žalobce v žalobě uvedl, že těžiště jeho obav souvisí s pronásledováním ze strany otce dívky, se kterou měl při pobytu v domovském státě intimní poměr, a to v situaci, kdy pár nebyl sezdán, tento postup se protivil místním kulturním a náboženským tradicím, a to tím spíše, že s ním partnerka otěhotněla, s čímž se nesmířil její otec, který žalobci vyhrožoval smrtí, a i nadále jej pronásleduje. Žalobce nemůže své obavy směřovat k tamní policii, neboť zmíněný agresor je právě policistou, a tudíž nenachází dostatek důvěry v to, že by byl vůči němu uplatněn spravedlivý postup. Obavy žalobce vyplývají ze skutečnosti, že se jako X. dopustil mimomanželského poměru s jinou X., která navíc otěhotněla. X. představuje normativní právní systém, který je právní autoritou pro každého vyznavače X. Ačkoliv je domovský stát žalobce sekulárním státem, tak se v něm uplatňují kulturní a náboženské tradice, podle kterých se společnost fakticky řídí. Ačkoliv tedy mimomanželské vztahy nejsou upraveny uzbeckým právním řádem, tak z pohledu paralelně uplatňovaných náboženských tradic jsou nepřípustné, neboť zostuzují rodinu ženy, a to tím spíše, pokud v rámci vztahu otěhotní a muž s ní odmítne uzavřít sňatek. S ohledem na uvedené tak otec bývalé partnerky pocituje legitimní důvod pro pronásledování žalobce, což dopadá i do vztahu žalobce se státem, neboť tento nemůže s úspěchem hledat útěchu u místní policie, pokud je osobou, která mu vyhrožuje a usiluje o jeho zabití, místní policista.
3. Žalobce v této souvislosti uvádí, že žalovaný správní orgán nepostupoval dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, pokud se nijak nezaobíral pozicí uzbecké policejní složky, potažmo existencí případného orgánu vnitřní kontroly (obdobou GIBS), který by dohlížel na zákonnost postupů policistů. Odůvodnění napadaného rozhodnutí tak nabízí toliko obecné hodnocení úrovně dodržování lidských práv v Uzbekistánu, bez důrazu na individuální situaci žalobce, resp. na jeho obavy. Rozhodnutí tak nerozptyluje obavy, že uzbecká policie nebude postupovat objektivně a spravedlivě a že nebude z důvodu profesní solidarity stranit otci bývalé partnerky. Taktéž nenabízí závěr o tom, zda v Uzbekistánu existuje orgán vnitřní kontroly. Žalobce je názoru, že původně soukromý spor přerůstá v pravděpodobné pronásledování jeho osoby státem, a to z důvodu profesní solidarity policistů s agresorem, který je policistou, proto má za to, že jsou jeho obavy azylově relevantní, a podanou žádost tak nelze označovat za účelovou. Žalobce podal žádost až v situaci hrozícího vycestování, nicméně při předchozím legálním pobytu, potažmo X., neměl důvod žádat o mezinárodní ochranu, neboť mu vycestování bezprostředně nehrozilo.
4. Správní orgán se odmítl podanou žádostí věcně zabývat s ohledem na duplicitu uplatnění argumentace oproti argumentaci uvedené v první podané žádosti, byť nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem bylo o první žádosti procesně rozhodnuto, a zda jsou tak vůbec splněny podmínky dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

5. Jsou dány důvody pro posouzení nově uplatněné argumentace podle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť v předchozím řízení žadatel neuváděl zesílené humanitární důvody podané žádosti, spojené s rodinnou situací, kdy nově žalobce uvedl, že má na území České republiky (dále jen ČR) nezletilou dceru, která je občankou ČR, přičemž se žalobce podílí na její výchově i výživě. Podaná žádost tedy měla být věcně projednána.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Celý text žaloby je obecný a do napadeného rozhodnutí nijak konkrétně nesměřuje, žalovaný se tak nemá k čemu vyjadřovat. Námitky ohledně nedostatečného posouzení pozice uzbecké policie a kontrolních orgánů pak ani nejsou příléhavé (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Žalobce podal dne 26. 6. 2021 první žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, hlásí se k X. národnosti a je schopen se dorozumět v X. jazyce. Je vyznavačem X. a nemá žádné politické přesvědčení. Žalobce má dceru, která je státní příslušnicí ČR a žije na území se svou matkou, bývalou partnerkou žalobce. Uzbekistán žalobce opustil v říjnu nebo listopadu roku X., kdy vycestoval na základě studijního víza. O mezinárodní ochranu požádal, protože byl v ČR X. a obdržel rozhodnutí o vyhoštění na dobu 1 roku. Dále uvedl, že v zemi původu chodil s dívkou, se kterou plánoval svatbu, ale jejich rodiny byly proti. Dívka otěhotněla, což je v jejich víře zakázané, otec dívky je policista a žalobci slíbil, že jej zabije. Následně se žalobce snažil vycestovat do X., ale nebylo mu uděleno vízum, proto vycestoval do ČR. V ČR se popral s kamarádem a X.
9. Při pohovoru dne 8. 7. 2021 sdělil, že přicestoval na studijní vízum, následně měl přechodný pobyt, o který ale přišel, bylo s ním vedeno řízení o vyhoštění. Byl X. Vzhledem k tomu, že neměl jinou možnost, jak si legalizovat pobyt, požádal o azyl. V zemi původu měl potíže s otcem své přítelkyně, který byl policista. Přítelkyně otěhotněla a její otec žalobci slíbil, že ho zabije. Přítelkyně otěhotněla na konci roku X., v roce X. otec dívky žalobci vyhrožoval a v roce X. žalobce vycestoval do ČR. Má za to, že jeho ohrožení z let X. přetrvává. Uvedl, že na policii se neobrátil.
10. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2021, č. j. OAM-455/ZA-ZA11-VL13-2021, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
11. Toto rozhodnutí o první žádosti bylo přezkoumáno Městským soudem v Praze, který rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 12. 10. 2022, č. j. 20 Az 75/2021-30, a konstatoval, že žalovaný pochybil, když si za účelem řádného posouzení věci neopatřil dostatečné podklady o zemi původu řádně reflektující azylový příběh žalobce, zejména otázku poskytování ochrany jednotlivcům ze strany státních orgánů před jinými soukromými osobami, jež jsou původci pronásledování či vážné újmy ve smyslu zákona o azylu,

zvláště pokud se jedná o příslušníky policie, a přesto v napadeném rozhodnutí odkázal žalobce bez dalšího na využití prostředků vnitrostátní ochrany v zemi původu.

12. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 3. 1. 2023, č. j. OAM-455/ZA-ZA11-VL13-R2-2021, žalobci opět neudělil mezinárodní ochranu dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona azylu.
13. Městský soud v Praze žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí zamítl rozsudkem ze dne 20. 12. 2023, č. j. 13 Az 3/2023-29. Zdejší soud v rozsudku konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobce rezignoval na jakékoliv kroky vedoucí k získání pomoci v domovském státě, tak není možné se domnívat, že by mu adekvátní pomoc poskytnuta nebyla. Ze zpráv o zemi původu žalobce je zřejmé, že v případě nečinnosti policie je proti jejich případnému postupu možné podat stížnost. Zejména po reformách v rámci uzbecké policie je tato schopná přijmout opatření. Dále může zakročit úřad Ombudsmana, avšak jsou případy, kdy je ochrana neefektivní, a to zejména, když je potřeba chránit zájem státu. Také je možné podat stížnost na policii v kanceláři prokuratury, která má na starost monitoring legitimacy činnosti policejních úředníků. V Uzbekistánu rovněž existují prostředky ochrany, které jsou dostatečně účinné, aby byla žalobci poskytnuta ochrana v zemi původu. Bylo tedy namístě, aby žalobce nejprve využil prostředky vnitrostátní ochrany, které mu jeho domovský stát nabízí. Žalovaný se touto problematikou řádně zabýval v napadeném rozhodnutí na stranách 6, 7, Městský soud na jeho závěry v detailech odkázal.
14. Nejvyšší správní soud pak usnesením ze dne 26. 3. 2024, č. j. 1 Azs 16/2024-23, odmítl kasační stížnost pro nepřípustnost. Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobce rezignoval na jakékoliv kroky vedoucí k získání pomoci v domovském státě, nic ani nenásvědčuje tomu, že by mu adekvátní pomoc poskytnuta nebyla. Na tom nemění nic ani skutečnost, že otec bývalé přítelkyně je policistou - to samo o sobě není pro posouzení existence systémových záruk ochrany v zemi původu rozhodující. K tvrzené obavě z návratu do země původu konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, že obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, ve které se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení mezinárodní ochrany. V rozsudku ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004-45, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tak tomu v nyní souzené věci však není. Městský soud v Praze vhodně poukázal na skutečnost, že přítelkyně stěžovatele otěhotněla již v roce X., vyhrožování ze strany jejího otce mělo proběhnout v roce X., avšak stěžovatel opustil zemi až na konci roku X., kdy vycestoval na základě studijního víza. Městský soud v Praze v této souvislosti zcela vhodně odkázal též na rozsudek ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu“. Otázkou legalizace pobytu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně; např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46, uvedl, že azyl je institutem zcela

výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). V tomto ohledu lze souhlasit s hodnocením městského soudu, že podání žádosti o azyl je účelové. Ostatně sám stěžovatel uvedl, že v ČR byl X. Vzhledem k tomu, že neměl jinou možnost, jak si legalizovat pobyt, požádal o azyl. Tuto žádost podal až v situaci, kdy neměl pobytové oprávnění a byl přímo ohrožen správním vyhoštěním, a to vše přibližně až po X. letech pobytu na území ČR. Na tyto skutečnosti odkázal již městský soud (např. body 10, 11 a 20 napadeného rozsudku) a ani stěžovatel je v podané kasační stížnosti nijak nespороval. Usnesení nabylo právní moci dne 26. 3. 2024.

15. Dne 26. 5. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, dne 3. 6. 2024 poskytl údaje k podané opakované žádosti, sdělil že vyznává X. a nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní. V ČR má dceru X., státní příslušnost ČR, ta žije spolu se svou matkou. Do ČR přicestoval v listopadu X. letecky přes X., měl zde studentské vízum. Od této doby se nachází na území ČR. Mimo uvedené studentské vízum neměl v minulosti žádné jiné pobyty či udělená víza. Má X., jinak se cítí zdrav a nevyžaduje žádnou zvláštní zdravotní péči. V ČR byl X. K důvodům své žádosti uvedl, že v Uzbekistánu potkal slečnu, měli spolu styk před svatbou, což je zakázané. Otec dotyčné byl policista, když se o vztahu dozvěděl, řekl, že žalobce dostane do vězení nebo zabije. K tomuto došlo cca v roce 2007. Dalším důvodem je, že nebyl přítomen při sčítání lidu v Uzbekistánu, na základě čehož byl z evidence lidu vyškrtnut. V ČR má dceru, platí výživné X. Kč měsíčně, chtěl by se podílet na její výchově. Tyto skutečnosti uváděl již dříve, kromě výchovy dcery, do jejího rodného listu byl zapsán až po X. Otec dívky stále žije, žalobci i po X. letech hrozí riziko, dívka měla velkou rodinu, kterou pošpinil.
16. Správní orgán při posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědi žadatele, z rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 1. 2023, č. j. OAM-455/ZA-ZA11-VL13-R2-2021, o neudělení žádné formy mezinárodní ochrany, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu (Informace MZV ČR č.j. 131903-6/2024-MZV/LPTP ze dne 10. 1. 2024 a Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi ze dne 13. 3. 2024). Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. Žalobce se k podkladům vyjádřil, uvedl, že v dokumentu MZV je psáno, že může mít po návratu velké potíže, například by ho brali jako agenta nebo psychologa, z čehož má obavy. V Uzbekistánu nic a nikoho nemá. Žadatel dále požádal o lhůtu 14 dní pro doložení dalších dokladů, které prokazují, že již není občanem Uzbekistánu. Žadatel ve vyjádření dále žádá o vyhovění své žádosti, protože v ČR má dceru, budoucí manželku a vidí zde svou budoucnost.
17. Ve stanovené lhůtě byl z adresy elektronické pošty, která má patřit paní X., doručen správnímu orgánu dokument ze dne 27. 6. 2024.
18. K poznámce žadatele k informaci MZV správní orgán zdůraznil, že dle této informace problémy při svém návratu mohou mít osoby, které jsou problematické pro uzbecký režim, což mohou být například političtí odpůrci, novináři či aktivisté za práva menšin. Správní orgán nemá žádné informace a ani žadatel netvrdí, že do kterékoli z těchto či dalších postihovaných skupin náleží. Ve zprávě je naopak výslovně řečeno, že zastupitelský úřad nemá informace o tom, že by se běžným neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu mělo hrozit jakékoli ohrožení. Mezi azylově relevantní důvody

přitom nelze podřadit to, že mohou mít občané po návratu do vlasti ekonomické problémy.

19. V průběhu řízení bylo správnímu orgánu opakovaně doručeno podání elektronickou poštou, které mělo být učiněno současnou partnerkou žadatele, paní X. Podání nebylo učiněno takovým způsobem, jakým jej předpokládá § 37 správního řádu. Správní orgán se přesto s doručenými dokumenty seznámil a posoudil jejich relevanci pro dané řízení. Dokumenty se (s výjimkou posledního doručeného) vztahují výhradně k rodinnému životu žadatele v ČR, k tomu však v uvedeném kontextu správní orgán nemusí přihlížet, protože důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou taxativně vymezeny v zákoně o azylu, kdy umožnění pobytu za účelem rodinného života není samo o sobě důvodem relevantním pro posouzení žadatelovy žádosti. Pokud žadatel chce dále rozvíjet svůj rodinný život na území ČR, může k tomuto využít konkrétní pobytové tituly, které jsou vyjmenovány v zákoně o pobytu cizinců.
20. V případě posledního doručeného podkladu přistoupil správní orgán ke strojovému překladu za pomoci nástroje Google Lens. Z tohoto zevrubného překladu vyplývá, že se v zásadě jedná o potvrzení, že žadatel nežil mezi lety X. a 2024 na území Uzbekistánu. Správní orgán však vycházel z pokladů, ve kterých je jasně uvedeno, že samotný dlouhodobý pobyt mimo území Uzbekistánu bez dalšího neznámá jakékoli postihy, pokud dotýčný není problematický pro uzbecký režim. Správní orgán uzavřel odkazem na svou informaci o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu, že uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, přičemž vláda tato práva obecně dodržovala. Vzhledem k tomu, že žádný z doložených dokladů by tedy nevedl k odlišnému závěru správního orgánu ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán s ohledem na zásadu procesní ekonomie nepřistoupil ke krokům, které by vedly k odstranění zmíněných vad podání.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že důvody pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou stejné jako v minulém řízení, což sám žadatel výslovně potvrdil, tvrzenými důvody se správní orgán již dostatečně zabýval v předchozím správním řízení, kdy rozhodl o neudělení žádné formy mezinárodní ochrany. Žadatel neuvedl žádné nové konkrétní skutečnosti nebo informace, které by na hodnocení správního orgánu v rámci jeho předchozího rozhodnutí mohly cokoliv změnit, správní orgán neshledal důvod se tvrzenými důvody opětovně meritorně zabývat.
22. To, že byl žadatel dlouhodobě v zahraničí, a proto je pro něj problematické se vracet, nepovažuje správní orgán za novou skutečnost uvedenou v § 11a odst. 1 zákona o azylu, protože toho, že je dlouhodobě v zahraničí, si žadatel i správní orgán byli dozajista vědomi již při předchozím posouzení žádosti v roce 2023, správní orgán byl zároveň názoru, že tato skutečnost nesvědčí o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.
23. Z Informace MZV ČR, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP ze dne 10. 1. 2024: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, vyplývá, že v případě návratu neúspěšných žadatelů zpět do Uzbekistánu nedochází k jakýmkoli zvláštním postihům, znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů za předpokladu, že se nejedná o osoby nepohodlné pro uzbecký režim, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že

by žadatel měl být takovouto osobou. Samotná vůle starat se o dceru, kterou žadatel zplodil v ČR, je sice chvályhodná, nejedná se však o azylový důvod, jak je definovaný v zákoně o azylu. Pokud chce žadatel prohlubovat svůj rodinný život v ČR, může při splnění zákonných podmínek usilovat o udělení pobytového oprávnění z důvodu rodinného podle příslušného zákona o pobytu cizinců.

24. Správní orgán dále pro úplnost uvedl, že dle veřejně dostupných informací (například z uzbeckého internetového portálu gazeta.uz, portálu kun.uz či internetových stránek populačního fondu OSN) bylo poslední sčítání lidu v Uzbekistánu provedeno v roce 1989, sčítání, které bylo sice původně naplánováno na rok 2022, bylo z důvodu pandemie onemocnění Covid-19 předběžně přesunuto do období let 2025-2026. Žadateli tedy nic nebrání se jej zúčastnit, obává-li se svého vyškrtnutí z evidence lidu z tohoto důvodu.
25. Žalovaný shrnul, že žadatelem uvedené skutečnosti nejsou novými skutečnostmi ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti a ani důvodů, pro které by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do Uzbekistánu, tím méně pak svědčících o tom, že by tam mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
26. Žalovaný na základě informací o zemi původu žadatele uzavřel, že v Uzbekistánu nedošlo od doby vydání rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, tedy od 3. 1. 2023, případně od doby nabytí právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, tedy ode dne 26. 3. 2024, ani k žádné zásadní změně, která by mohla představovat novou relevantní skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
29. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které: a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
30. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

31. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je hlavním účelem opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany postihnout ty případy, ve kterých se objeví závažné okolnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ve kterém je také uvedeno: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Ad 1. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.*“
32. Neshledá-li správní orgán okolnosti uvedené žadatelem za dostatečné a rozhodne o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti, stanovil Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/201-96, konkrétní podmínky, která musí odůvodnění správního rozhodnutí obsahovat: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
33. Soud shledal, že žalovaný výše uvedené podmínky v napadeném rozhodnutí naplnil. Žalovaný popsal důvody první žádosti i druhé žádosti, tyto pak vzájemně porovnal, zároveň posoudil, zda v Uzbekistánu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce ke změně, která by mohla představovat skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Nové skutečnosti uvedené žadatelem v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vytvářet takovou situaci, ve které se zásadním způsobem změnil postavení žadatele oproti předchozímu stavu, který byl zkoumán v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto v daném případě nedošlo.
34. Pokud žalobce v žalobě namítal trvající obavy z otce své bývalé přítelkyně, žalovaný i správní soudy se těmito obavami žalobce již podrobně zabývaly. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že jej otec partnerky i nadále pronásleduje, toto žalobce při podání opakované žádosti neuváděl, žalobní tvrzení je zcela obecné a nekonkrétní, zároveň s ohledem na závěry zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu o nevyužití vnitrostátní ochrany by ani tato skutečnost nebyla azylově relevantní. Za situace, kdy se zprávami o zemi původu

ve vztahu k výhrůžkám soukromé osoby žalovaný i správní soudy zabývaly podrobně v řízení o první žádosti žalobce a žalobce netvrdil v tomto směru žádné nové skutečnosti, nebyl žalovaný povinen se opětovně tímto aspektem zabývat.

35. Soud dodává, že žalobce v žalobě toliko tvrdí, že se žalovaný nezaobíral pozicí uzbecké policejní složky a existencí případného orgánu vnitřní kontroly, netvrdí, že má konkrétní důvody se domnívat, že policejní složky či vnitřní kontrola správně nefungují. Sice opětovně obecně uvádí obavy, že uzbecká policie nebude postupovat objektivně a spravedlivě, rozboru a posouzení těchto obav se mu však již dostalo v řízení o jeho první žádosti.
36. Soud nepřisvědčil ani tvrzení, že jako nové skutečnosti je nutno posoudit zesílené humanitární důvody, když v ČR má dceru a chce jí vychovávat. Žalobce již v řízení o první žádosti namítal, že má v ČR dceru (narozenou roku X.), která žije s matkou, obecně tvrzení, že by se nyní chtěl podílet na její výchově, azylově relevantní skutečnost není.
37. Soud odmítl i námitku, že žalovaný nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem bylo o první žádosti rozhodnuto, žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně odkázal na své rozhodnutí o první žádosti - rozhodnutí ze dne 3. 1. 2023, č. j. OAM-455/ZA-ZA11-VL13-R2-2021, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné její formě.
38. Soud ze všech shora uvedených důvodů žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť ve lhůtě pro vydání rozhodnutí o odkladném účinku rozhodl ve věci samé.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. srpna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.